

Un temps, un espai.

Fa mesos que visc aquí, amb força comoditat. Poc imaginava quan vaig entrar el que viuria entre aquestes parets. Només veure-ho vaig saber que aquest era el lloc ideal. Un espai diàfan, sense entrebancs ni envans innecessaris. Me'n vaig enamorar a primera vista. No hi havia dubte, aquella era una bona elecció, era aquell o cap. D'entrada em va semblar un palau. L'espai era més que suficient per a mi sol, responia a tot el que necessitava en aquell moment. Diuen qui hi ha que ho lloga en parella... uff, massa petit vaig pensar, quina falta d'intimitat, però si estan ven avinguts endavant, vaig dir-me.

Des del primer moment m'hi vaig sentir molt bé. Un lloc recollit, acollidor i càlid. El rítmic tic-tac del rellotge que marca la cadència del temps m'acompanyava en tot moment. No va ser fins al cap d'uns tres mesos que vaig començar a sentir als veïns. Malament, aquestes parets són més fines del que em pensava. Més que fines, puc sentir el soroll de la cadena del vàter, el "carinyu no et deixis l'esmorzar" de cada matí i el clic de l'interruptor de cada nit.

Pels matins tothom va molt accelerat, sembla que tinguin pressa per arribar a algun lloc i sempre hi ha qui surt de casa amb un fort cop de porta. Em desgavella aquest enrenou, precisament jo que he vingut per gaudir de la lentitud mentre pugui. No m'agradaria pas ser com aquest tal Pere, que crec que és l'autor de tant de soroll. Quina veu! Deu ser fort. Segurament també alt fins i tot brusc, encara que algun vespre el sento xiuxiuejar melodies molt més subtils, gairebé amoroses. En canvi la Paula, les seves paraules, com sonen,

un caramel de cirera. Acompanya la porta en sortir de casa i no aixeca mai la veu, tot i que la sento amb força nitidesa.

Vaig arribar aquí, de lloguer, per temps limitat. Necessitava un cert aïllament. Són etapes de la vida que t'hi arrossequen. Encetar un nou projecte. Tot un repte i és molt ambiciós. Desenvolupar-lo en un espai tant petit et confereix capacitat de concentració. Parets nues que no et distreguin del teu objectiu.

Tot el que visc aquí dins com el que m'arriba de fora em serà útil el dia de demà. Deu fer un parell de mesos, quan ja n'hi portava cinc aquí, vaig sentir una conversa que no oblidaré mai. I fins i tot gosaria dir que aquell va ser el punt d'inflexió en que vaig començar a notar que aquest espai se'm feia petit. Vaig tenir necessitat d'estirar les cames més sovint.

Era un diumenge de finals d'estiu. Feia dies que havia moviment de veïnatge. Recordo que l'olor de pastís de poma amb perfum de canyella envaïa l'estança. L'aroma penetrava subtil, de la mateixa manera que ho feia la veu madura d'un home que no havia sentit mai abans. La veu d'algú que ha escoltat més que no pas ha parlat. Veu que acaparava cada cop més la meva atenció. Parlava poc i sense pressa, tenint cura de les paraules, semblava que buscava el significat i matis exacte de cada mot. Me'n vaig adonar que l'experiència és un grau a la vida.

Ara, en canvi, de tant en tant hi ha un marrec que no para quiet. Deu venir amb uns quants amics. Corredisses amunt i avall i la veu dels pares que ho acaben tot amb quatre crits. Jocs i baralles son constants, i s'intercalen a la velocitat de la llum. Ara ric, ara ploro. Comença a atabalar-me tant d'enrenou. Si segueix així hauré de pensar en canviar aviat de lloc.

No sé si trobaré alguna cosa tan agradable com aquesta, amb piscina climatitzada inclosa. Em relaxa el suau lliscar de l'aigua amb contacte amb la meva pell. És una sensació única.

No és perfecte. No tinc balcó. Ho compensa el restaurant vint-i-quatre hores a tocar de casa. No he de perdre temps cuinant, et serveixen plat calent del dia i en el menú hi ha sempre el que em ve més de gust, com si m'endevinessin el pensament.

A mesura que passen els mesos noto que necessito més lloc, comença a quedar-se petit. No pensava que aquest projecte m'ocupés tant d'espai a casa. Em sap greu marxar, de fet ja fa dies que m'ho estic rumiant, però no trobo el moment de fer-ho. Vull apurar una mica més. M'agrada parar orella quan aquell home gran parla. Sempre té una bona resposta per a cada cosa. Me'n faig ressò de les seves paraules i les deso a la memòria com un bell tresor. Hi ha poca llum, però ja m'hi he acostumat, m'hi sento recollit. Quan marxi enyoraré el balanceig dels dies. La lleu remor que ja m'és familiar. La Paula és la que m'ha acompanyat més temps, a través de les fines parets puc percebre la calidesa de la seva veu. Deu ser bastant jove. No li manquen inquietuds i pors. La imagino lluitadora i tendra alhora. Són moltes les tardes que quedo embadalit, imaginant-la.

Em fa tanta mandra canviar, però la vida m'empeny a fer-ho. Per altra banda tinc ganes de respirar nous aires. Crec que el dia s'acosta. Massa pressions i no sé si les podré contenir per gaire temps. Primer eren lleus, però ara són cada cop més insistents. Sento que tinc el projecte molt avançat. Potser m'hi podria dedicar una mica més. Mai estem del tot satisfets, sempre volem millorar o perfeccionar el resultat. Arriba un dia en que l'hem de donar per finalitzat.

Duc poc equipatge, marxaré amb el que porto, que és molt més del que tenia quan vaig arribar. Aquí no he necessitat gaires coses. Vaig venir amb una sola idea, era tot el que precisava i he tingut temps per desenvolupar-la prou bé.

Sento noves veus, hi ha molt de moviment aquest matí. Alguna mudança? Algú està prenent mesures de la meva paret contigua. Sorolls metàl·lics que mai abans havia sentit, encara em faran un forat. Només em faltaria aquesta, ara que gairebé estic a punt de marxar. No voldria pas deixar això amb un forat a la paret, amb la cura que he tingut jo de no malmetre-ho.

Avui és un dia especial, estic decidit. Crec que a arribat el dia de donar per acabada la meva tasca i presentar-la, tal i com està i peti qui peti.

Estic preparat. Lentament s'obra la porta. Sempre m'havia semblat massa petita, però com més m'hi acostó més gran es fa. El passadís és estret, gairebé incòmode, però suficient per obrir-me pas. A l'altra banda hi ha molta llum. Una llum engegadora, potent i blanca. Noves veus s'afegeixen a les que ja sentia, cada cop més fortes. Una bafarada d'aire fred m'esclata a la cara. Una mà ferma em dóna la benvinguda. La dolça veu de la Paula pronuncia el meu nom amb un somriure. Percebo una alenada d'amor infinit. Se m'omplen els pulmons d'aire i amb un plor enceto la VIDA.